

G E S T I Ó E M P R E S A R I A L

Barça-Madrid

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Consulting Barcelona Economia

L'exercici anual s'ha acabat de manera ben diferent per als dos grans rivals futbolístics de l'Estat i, en vista de les reaccions suscitades el mateix vespre en què es decidia la Lliga, ningú no diria que els resultats haguessin estat tan dispars. El Barça, salvada pels pèls la presència a Europa, estava encara d'estrena flamant d'una nova junta directiva feta de gent jove, amb tot el suport popular al canvi que havien promès durant la campanya electoral i, malgrat les primeres frustracions en fitxatges sonats, amb l'esperança il·lusionada que, si s'havia tocat fons, la cosa havia de millorar per força.

Les estrelles del Madrid galàctic, per la seva banda, nous campions en la darrera jornada, destapaven, amb cares llargues i en plena celebració (!), la capsa dels trons i desfermaven una crisi interna a causa del fitxatge de l'estrella més mediàtica. Barça i Madrid, dos models i dues situacions en què es troben, un dia o altre, moltes empreses.

Molt s'ha parlat del canvi generacional que suposava l'arribada de Laporta i el seu equip a la presidència. Tot està per veure, però cal esperar nous criteris de gestió, menys compromisos històrics amb èpoques recents, una renovació en profunditat dels empleats de luxe que són els jugadors, la recuperació de valors socials i de representativitat, molt aigualits

des de feia dècades, i un nivell d'exigència que mai no es viu des de l'oposició o des de llocs situats a l'ombra.

Quan la situació econòmica no és bona –causes a part–, cal gestionar tocant de peus a terra, tapar forats, arribar a fi de mes, cosa que ja indica que, amb aquestes restriccions, els resultats més visibles que es poden obtenir són els propis de la racionalització, no títols, almenys a curt termini, i bastir els fonaments per tenir un gran equip en el futur.

Els empleats d'una empresa que afronta un canvi del calibre que afronta el Barça es troben insegurs, els seus directius poden dubtar de la validesa futura dels criteris emprats fins aleshores, clients i proveïdors fan un pas enrere per veure de quin peu calça el nouvingut... Vaja, que ningú, excepte els més implicats, no es mulla gaire; tothom s'hi juga el just; és un optimisme un xic escèptic, a l'expectativa, un període de prova perquè, abans de fiar-se'n del tot, el nou equip directiu demostrï el seu grau de competència.

El model del Madrid de Florentino és tota una altra història. Basats en una tresoreria millor que la del Barça

–els motius són prou coneguts–, el seu ideal és anar a la recerca del millor del món mundial en cada nova temporada per tal de guanyar títols. A cop de talonari els millors mercenaris de la pilota tampoc no s'estan de manifestar com els agrada jugar junts en el mateix equip.

Els directius sacrifiquen, si cal, jugadors i entrenadors que han estat gairebé institucions històriques; no hi fa res que els seus resultats hagin estat brillants; no hi ha lloc per als sentiments, ni per l'agraïment, ni per al passat, per més gloriós que sigui.

Aquest model és el de les estrelles de competència més que provada, amb dos perills fonamentals: si els resultats no acompanyen (i l'èxit no depèn només de la vàlua dels directius, perquè els competidors i el mercat també juguen) i/o la integració de l'equip presenta esquerdes, el cost que es pot pagar és molt alt, des del ridícul als ulls de tothom fins a ferotges lluites intestines que el debilitin.

El camí del Barça per tornar a l'elit mundial passa per la solució de la seva crisi, pel sanejament intern, per mirar més cap endintre, per reforçar allò més local. El Madrid, situat en una altra esfera, vol conquerir el món de totes totes, al preu que sigui, esdevenir l'equip global per antonomàsia. Dos models diferents que tenen, entre altres, un denominador comú: el nomadisme dels seus empleats milionaris.